

Слѣдъ вечера тя боязливо се показа на вратата. Въ рѣцѣтъ си държеше бѣлъ платъ. На прага тя се задрѣ, докато най-послѣ той нетърпѣливо я покани да седне.

— Съ тебе човѣкъ трѣбва да се церемони, като съ нѣкоя благородна госпожа, — разсърди се той.

Тя забъркано се усмихна.

— Туй е отъ страхъ, господине, — проговори тя, заеквайки, — то е, защото не зная какъ да се отнасямъ... — Тя се залови за работа.

Тая вечеръ тѣ не продумаха нито една дума повече. Мина се цѣла седмица, до като между тѣхъ пакъ се свърза разговоръ.

Той обикновено седѣше дълбоко замисленъ надъ пожълтѣлитѣ листа, а тя усърдно работѣше съ иглата. Когато часътъ станѣше единнайсѣтъ, тя прибираше своя шевъ и шпинешкомъ казваше: „лека нощъ“, и излизаше на прѣсти безъ да дочака отговоръ.

— Какво е това, което шиешъ тѣй старателно? — попита той веднѣжъ подиръ кратко мълчаливо наблюдаване.

Тя си подигна очитѣ и бързо съ прѣсти метна кждритѣ си. — За васъ блуза, господине! — отговори.

— Та ти и за това ли се грижишъ?

— Ами кой другъ ще се грижи, господине?

Подиръ кратко мълчание той попита:

— Кой те е научилъ всичко това, Регина? майка ти ли?

Тя си поклати главата.

— Майка ми, господине, е умрѣла много рано. Азъ едва едва я номня, хората казватъ, че баща ми я уморилъ съ бой.

Той помисли за картинната галерия, за блѣдното, отслабнало лице съ морни клѣпки, изчезнало въ пламъцитѣ на послѣдния пожаръ.

— Каква е била твоята майка? — продължи той.